

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Плевен, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венелин Д. Николаев

при участието на секретаря ВАЛЯ Х. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от Венелин Д. Николаев Административно наказателно дело № 20234430202247 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление №22-0938-002040/27.06.2023г. на *** на сектор в ОД на МВР, сектор „Пътна полиция“ Плевен на И. Ц. Я. от гр. Плевен, ЕГН ***** е наложено административно наказание на основание чл.179, ал.2, вр. с чл.179, ал.1, т.5, предл. 4 от ЗДвП глоба в размер на 200 лв. за извършено нарушение по 48 от ЗДвП.

Недоволен от така издаденото наказателно постановление е останал жалбоподателят И. Ц. Я., който го обжалва и моли съда да го отмени изцяло като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че наказателното постановление е издадено при неотчитане на особеностите на мястото на произшествието с възможността за видимост и своевременна реакция и конкретно: вдясно от посоката му на движение до самото Т- образно кръстовище имало висока над 1м метър растителност, трафопост и стълб, която позволява видимост на по- висок обект като автомобил на разстояние не по- малко от 1, 50 м.; пострадалото дете е на три годишна възраст и е по- високо под един метър и движението му покрай трафопоста и високата растителност практически го прави невидимо за идващите от неговата посока на движение до момента, в която почти или вече е излязло от

кръстовището.Твърди, че при тази обстановка не е отчетено времето за реакция спрямо разстоянието, от което е възможно да се забележи или възприеме опасността, съответно и разстоянието за спиране спрямо скоростта на движение, т.е. дали съприкосновението попада в опасната зона за спиране. Твърди, че в конкретния случай нито е допускал, че може или е искал да стане това произшествие, нито е бил длъжен или могъл да предвиди, че дете без надзор ще се движи с колело покрай по – висока от височината му растителност, нито че след излизане от кръстовището ще завие и навлезе в лентата му за движение. Навеждат се доводи, че деянието не е виновно, а с това и не несъставомерно. Претендира разноски.

Ответникът в съдебното производство не се представлява в с.з.. В съпроводително писмо, с което е изпратил административно наказателната преписка в съда, е изразил становище, че жалбата следва да остане без последствие, а наложеното наказание следва да се потвърди.

Съобразявайки събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

От събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено следното:

Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА № 871420 от 13.06.2023 година е съставен от П. Г. Г. на длъжност младши полицейски инспектор при ОД МВДР Плевен, сектор „Пътна полиция“ Плевен против И. Ц. Я., ЕГН ***** от гр. Плевен затова, че на 12.06.2023г. в 19:23 часа в гр. Плевен, *** с посока на движение към улица *** като водач на управлява МПС лек автомобил *** с регистрационен номер ***, собственост на П. А. Я.а и извършва следното: При навлизане на кръстовище с равнозначни пътища не пропуска идващия от дясната му страна велосипедист ТТ.Г.Г. с ЕГН *****, който управлява детско колело с черен цвят и надпис на него Max Fun, водачът на автомобила се опитва да спре и отклонява автомобила на ляво, но го удря странично с предната дясна част на автомобила. Реализира ПТП с леко пострадал велосипедист, с което виновно е нарушил чл.48, предл.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят е подписал акта без възражения.

Въз основа на съставения акт, административнонаказващият орган издал обжалваното наказателно постановление като е възприел изцяло констатациите съдържащи се в АУАН. На основание чл.179, ал. 2, вр. с чл.179, ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. чл.48 от ЗДвП.

От показанията на актосъставителя П. Г. Г. - младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ Плевен се установява, че с колегата си Д. К. получили сигнал за настъпило пътно транспортно произшествие в ж.к. „****“ в гр. Плевен. При пристигане на местопроизшествието възприели на кръстовище с равнозначни пътища лек автомобил ***, детско колело и екип на Спешна помощ. Заявява, че пострадалото дете имало нараняване в областта на главата. Посочва, че съставили протокол с пострадали лица за ПТП и АУАН на жалбоподателя.

Обяснява, че автомобила и велосипеда били в кръстовището, като жалбоподателят заявил пред тях, че е възприел детето в последния момент и се е отклонил леко наляво, но поради насрещно движещ се автомобил не е успял да завие напълно. Твърди, че имало храстовидна растителност по посока на движението на жалбоподателя.

Показанията на Г. се потвърждават и от показанията на свидетеля Д. К. К., присъствал при установяване на нарушението съставянето на АУАН. Свидетелят К. заявява, че работи в сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР Плевен на длъжност младши автоконтрольор. Твърди, че получили сигнал за блъснато дете в ж.к. „****“. Посетили местопроизшествието, където заварили дете на три години, което било с цепнатина по главата. Детето било транспортирано до болнично заведение. Заявява, че жалбоподателят навлязъл в кръстовището с предницата и ударил детето, което било дясно стоящо на автомобила. Твърди, че направили фотоснимки, съставили протокол и акт за установяване на административно нарушение.

От показанията на свидетелката Ц. В. Б. се установява, че на 19.07.2023г. заедно с детето си, сестра си и зет си се намирали на площадка, находяща се в между блоково пространство на блок 113 и 112 в ж.к. „****“. Тръгнали да се прибират като детето ѝ управлявало детско колело. Тя останала на площадката за да прибере тебешира, а сестра ѝ тръгнала с

детето. В един момента чула удар. Веднага отишла в кръстовището, където видяла, че детето се намира пред автомобила. Твърди, че веднага се обадили на Бърза помощ. Заявява, че жалбоподателят е бил притеснен за състоянието на детето и също отишъл с тях до Спешна помощ. Твърди още, че детето се движило с висока скорост по- край храстите и жалбоподателя не е могъл да го възприеме.

При така установеното от фактическа страна съдът намери от правна страна следното:

В акта е направено описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя

Същото е квалифицирано правно като нарушаващо предписанието в разпоредбата на чл.48, ал.1 от ЗДвП, по силата на която: " На кръстовище на равнозначни пътища водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна, а водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне релсовите пътни превозни средства независимо от местоположението и посоката им на движение. За да е налице нарушение по този текст, следва от обективна страна деецът да е "водач" на превозното средство, за което няма спор по делото. Не се спори по делото, че кръстовището е нерегулирано и пътищата са равнозначни и, че велосипедистът е идвал от дясната му страна и жалбоподателят е бил длъжен да го пропусне като "дясностоящ".

В този смисъл, съдът приема за безспорно установен възприетия от контролните органи механизъм на ПТП.

Изводът за извършено нарушение от страна на жалбоподателя е обоснован с констатираното от служители на ОД на МВР- Плевен пътнотранспортно произшествие, настъпило на кръстовище с равнозначност на пътищата. Следва обаче да се има предвид, че задължението, формулирано в чл. 48 от ЗДвП възниква единствено и само на кръстовище на равнозначни пътища, като релевантните за това обстоятелства са наличие на водач на ППС, приближаване на същия към кръстовище на равнозначни пътища и наличие на ППС, което се намира или приближава от дясната му страна.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, спазена е формата и редът за издаването му, но по съдържанието си не отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяващ изискуемите реквизити и конкретно на т. 6 от ал. 1 на цитираната разпоредба, поради следните съображения:

Следва най – напред да бъде отбелязано, че вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е словесно описано съобразно обуславящите го от обективна страна признаци и по този начин индивидуализирано в степен, позволяваща и да разбере в какво деяние е обвинен и срещу какви конкретно фактически твърдения да се защитава. Независимо от това обаче в конкретната хипотеза е накърнено правото и на защита, тъй като след даденото описание на твърдяното нарушение, а именно неизпълнение на задължението за пропускане на приближаващото се от откъм дясната му страна превозно средство, прието за причина за настъпване на процесното ПТП, като квалификация на извършеното нарушение е посочена разпоредбата на чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 - то ЗДвП, без обаче да е съобразено, че предл. 1 – во на цитираната норма е неспазване на предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, второто предложение се отнася до неспазване правилата за предимство, третото, визирано от АНО - за разминаване, четвъртото касае правилата за изпреварване и петото - за заобикаляне. Т. е. позовавайки се на предл. 4 – то на чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП наказващият орган е следвало да опише най – напред деяние, което се отнася до нарушение на правилата за изпреварване, каквито твърдения в случая липсват, а пък неспазването на правилата за предимството се квалифицира като нарушение по чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 2 – ро ЗДвП, с което е допуснато процесуално нарушение. Жалбоподателят следва да знае всички факти, които се отнасят до елементите от обективната и субективната страна на деянието, в противен случай същият е поставен в невъзможност да организира своята защита. Така също посочването на факти, обосноваващи правна квалификация, различна от посочената в наказателното постановление, респ. непосочването на обстоятелства, даващи основание да се приеме, че е налице съответната правна квалификация, представлява съществено процесуално нарушение. Нарушава се правото на защита на жалбоподателя да научи за какво точно се

обвинява, т. е. за неспазване на които точно правила се цели да бъде ангажирана отговорността му и това нарушение не може да бъдат санирано в съдебната фаза на производството. Изискването на [чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН](#) не е самоцел и се отнася до задължението за наказващия орган да посочи не каква да законова разпоредба, а тази, която именно е била виновно нарушена и която е всякога единствено възможна. Правната квалификация на административното нарушение следва да е релативна на описаните фактически твърдения и същите да се намират в логическо и правно единство, за да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в пълен предоставен от закона обем. Нещо, което в случая не е било изпълнено, поради което визираното процесуално нарушение е от категорията на съществените и съставлява основание за отмяна на санкционния акт. На това място, съдът следва да отбележи, че действително квалификацията на деянието би била пълна и релевантна на описаната фактическа обстановка и без да се конкретизира кое предложение на разпоредбата на [чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП](#) има предвид наказващият орган. След като обаче АНО се е ангажирал с конкретна алтернатива на цитираната разпоредба, а именно предл. 4 - то на чл. [чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП](#), към която препраща нормата на [чл. 179, ал. 2 ЗДвП](#), е следвало да изложи конкретни фактически твърдения за съответните елементи от състава на нарушение, съобразно приложимата санкционна разпоредба от ЗДвП, респ. ако не отправя такива твърдения - да приведе правната квалификация в синхрон с изложените обстоятелства в постановлението, което не е сторено.

С оглед тези съображения подадената жалба се явява основателна и следва да бъде уважена, а атакуваното с нея НП, като незаконосъобразно и неправилно - отменено.

По изложените по-горе мотиви съдът прие, че с атакуваното НП незаконосъобразно е ангажирана отговорност на жалбоподателя, като с цел да установи правото си, същия е ползвал адвокатски услуги. В съдебно заседание процесуалния представител на жалбоподателя прави искане за присъждане за направени по делото разноси. Представен е договор за правна помощ, като е направено искане от страна на адвокат П. за присъждане на разноси – на осн. [чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАДв](#).

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по

чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА е установено със закон. Константна е съдебната практика по въпроса, че липсва уредено в чл. 38 от ЗАДв изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените в разпоредбата основания при сключването на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат. Изявлението за наличието на конкретното основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 ЗАДв обвързва съда и той не дължи проверка за съществуването на съответната хипотеза. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 ЗАДв: да е оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ЗАДв и в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, тоест да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл. 38, ал. 2 ЗА вр. чл. 78 ГПК/. Осъществяването на тези предпоставки и заявеното своевременно искане задължават съда да определи адвокатско възнаграждение на оказалия безплатна правна помощ адвокат в размер, не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАДв, като осъди другата страна да го заплати. В този смисъл е последователната практика на ВКС, намерила израз например в Определение № 251/16.06.2022 г. по ч. т. д. № 838/2021 г., I ТО, и в цитираните в него съдебни актове. Ако обаче противната страна твърди, че предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ не са налице и, че страните по договора за адвокатска услуга са договорили предоставяне на адвокатска помощ без насрещно заплащане по други съображения, различни от посочените в чл. 38, ал. 2 от ЗАДв, тя следва да представи доказателства в подкрепа на това свое твърдение, като опровергае наличието на поддържаното основание /в този смисъл например Определение № 163/13.06.2016 г. по ч. гр. д. № 2266/2016 г. на ВКС, I ГО/. В случая такова оспорване не е направено от ответника. При това положение изявленията за наличие на конкретно поддържаното основание за оказване на безплатна адвокатска помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАДв са достатъчни, за да се приеме, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна, респ. налице са предпоставките за ангажиране отговорността на ответника за заплащане на възнаграждение в полза на адвокатът, осъществил правната помощ на жалбоподателя, като съдът

определя възнаграждението в размер, не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв.

Съдът като съобрази изложеното, предвид изхода на делото, в който случай безспорно се касае за незаконосъобразен акт, и с оглед настъпилите законодателни промени, съгласно които страните имат право на присъждане на разноски, които към датата на произнасяне на настоящия състав са влезли в сила /ДВ бр. брой: 94/29.11.2019 г./, намира, че издателят на незаконосъобразния акт, в случая ОД МВР Плевен следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Анотирана съдебна практика Предвид горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №22-0938-002040/27.06.2023г. на *** на сектор в ОД на МВР, сектор „Пътна полиция“ Плевен, с което на И. Ц. Я. от гр. Плевен, ЕГН ***** е наложено административно наказание на основание чл.179, ал.2, вр. с чл.179, ал.1, т.5, предл. 4 от ЗДвП глоба в размер на 200 лв. за извършено нарушение по 48 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР Плевен да заплати на И. Ц. Я., ЕГН ***** от гр. Плевен, *** сумата в размер на 400 лв. - разноски по делото – адвокатско възнаграждение за защита пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Плевенски регионален административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____